

[Carlsen-Skiødt.]

1922 var Forholdet ifølge den tidligere Menighedsraadslov det, at der foretoges en Afstemning, og saa blev der indstillet efter denne Afstemning, saaledes at den, der havde de fleste Stemmer, blev Nr. 1 den næste Nr. 2 og den, der havde færrest Stemmer, Nr. 3. Men ved Loven af 1922 skete der den Forandring, at der ikke blot skulde foretages en første Afstemning, men ved en anden Afstemning skulde Rækkefølgen af de indstillede bestemmes.

Denne sidste Afstemning har vist sig at være i højeste Grad uheldig og vildledende. Jeg skal nævne et ganske bestemt Eksempel ovre fra Fyn. I Menighedsraadet er der 13 Medlemmer, og ved den første Afstemning faldt Stemmerne saaledes, at en fik 6 Stemmer, den næste fik 5, og den tredje fik 2 Stemmer. Efter dette vilde Indstillingen efter den gamle Lov være blevet den — og det vilde jo have været rimeligt —, at den, der havde faaet 6 Stemmer, var blevet indstillet som Nr. 1, den, der havde faaet 5 Stemmer, var blevet indstillet som Nr. 2, og den, der havde faaet 2 Stemmer, var blevet indstillet som Nr. 3. Men efter den nye Lov skulde der foretages en ny Afstemning, og ved denne nye Afstemning sker der det, at Gruppen paa 5 Stemmer og Gruppen paa 2 Stemmer slaar sig sammen og paa den Maade besætter Pladserne som Nr. 1 og Nr. 2, medens den, der havde flest Stemmer i første Omgang, blev Nr. 3 og derved slet ikke kom i Betragtning, idet Ministeren vælger den, der var indstillet som Nr. 1 med 7 Stemmer.

Paa den Maade kan den virkelige Afstemning ganske forrykkes. Jeg mener, at der i høj Grad trænges til en Forandring her, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Kirkeminister, om han ikke kunde tænke sig at fremkomme med et Forslag om en Lovændring, saaledes at man kom tilbage til den Afstemningsmaade, man havde før Loven af 1922. Jeg kunde ogsaa have Lyst til i Sammenhæng med Spørgsmaalet om Besættelsen af Præsteembederne at pege paa, at efter de Erfaringer, der nu er høstet gennem de 25 Aar, Menighedsraadsloven har virket — ganske vist med en lille Afbrydelse —, maa man finde det ønskeligt at overveje Indførelsen af en anden Indstillings- og Kaldelsesmaade. Her i Danmark bliver jo Præsteembederne ved Ledighed besat paa den Maade, at Menighedsraadene gør Indstilling, og som Regel den, der indstilles som Nr. 1, bliver

kaldet. Man har i andre Lande, f. Eks. Tyskland, den Ordning, at hver anden Gang indstiller Menighedsraadet, paa en noget anden Maade end her, og hver anden Gang indstiller Synoden; man har altsaa der to parallelle Autoriteter, som foretager Indstilling skiftevis hver anden Gang. Mine Erfaringer gaar ud paa, at den Indstillingsmaade, vi har, ikke er ganske heldig. Den er ikke heldig for Menighederne og ogsaa uheldig for Præsterne. Det bliver let en ensidig Indstilling fra Sognene. Det var værd at overveje, om det ikke var baade kirkeligt og præsteligt heldigt at gaa over til en Maade noget i Lighed med den, som bruges i Tyskland, saaledes at der blev vekslende Indstillingsmyndigheder. Noget saadant vilde være til Gavn baade for Menighederne og for Præsterne.

Om et andet meget vigtigt Spørgsmaal vil jeg gerne rette en Henvendelse til den højtærede Kirkeminister. Det angaar Loven om Kirkernes Bestyrelse, § 7, 3die Stykke, sammenholdt med Loven om Vedligeholdelse af Kirker og Kirkegaarde, § 45, 3die Stykke. Forholdet er jo det, at hvor en Kirke har sin egen Kirkegaard, er Menighedsraadet eller et Udvalg af dette Kirkegaardsstyrelsen, men ifølge de to Love, jeg har nævnt, er, hvor flere Sogne er fælles om en Kirkegaard, f. Eks. i større Byer, Ordningen den, at der ved et Regulativ eller en Vedtægt, der stadfæstes af Kirkeministeren, indsættes en anden Kirkegaardsbestyrelse end en udgaaet af Menighedsraadet. Nu er der ingen Tvivl om, at oprindeligt var det Meningen, at ogsaa for disse Kirkegaardes Vedkommende skulde Bestyrelserne vælges dels blandt Menighedsraadsmedlemmerne, dels blandt Kommunalbestyrelsens Medlemmer, men dette er blevet praktiseret saaledes i de senere Aar, at allerede nu er i flere større Bykommuner, København og andre, gennem de Vedtægter, som er stadfæstet af Ministeren, de kirkelige Medlemmer sat ud af Kirkegaardsbestyrelsen. Det har sikkert aldrig været Lovens Mening. Det maa jo ogsaa siges at være et mærkeligt Forhold. Lad mig tage et Eksempel ovre fra Fyn. I Assens er der en Kirke og et Sogn, og der er det Menighedsraadet, som er Kirkegaardsbestyrelse. Men i Svendborg, hvor der er to Kirker, to Sogne og en fælles Kirkegaard, kunde det, naar Vedtægten blev stadfæstet af Kirkeministeren, gaa saaledes, at Kirkegaardsbestyrelsen blev en rent borgerlig Bestyrelse, udgaaet af Kommunalbestyrelsen. Denne Uensartethed er, tror jeg, i Strid med Lovens Aand — efter